

Dr. H.F. Kohlbrugge

Tekst: HEBREEËN 4: 14-16.

Dewijl wij dan een groten Hogepriester hebben, Die door de hemelen doorgedaan is, (namelijk) Jezus, de Zoon van God, zo laat ons deze belijdenis vasthouden. Want wij hebben geen Hogepriester, Die niet kan medelijden hebben met onze zwakheden, maar Die in alle dingen, gelijk als wij, is verzocht geweest, (doch) zonder zonde. Laat ons dan met vrijmoedigheid toegaan tot den Troon der Genade, opdat wij barmhartigheid mogen verkrijgen, en genade vinden, om geholpen te worden ter bekwamer tijd.

Wat is rust, mijn Geliefden, rust voor de ziel? Wie er overal rusteloos naar gezocht heeft, dat de leegte in het hart door God Zelf vervuld mocht worden, en het nergens heeft kunnen vinden; wie nu ten einde raad is, zodat hij verzonken ligt in zijn smart en onmachtig gekweld door alle helse pijnen, en wie de Heere dan verrast met de troost Zijns heils en in de ruimte stelt, zodat alle smart geweken is, die weet wat rust is. Het moet een verheven aanblik geweest zijn, als het volk Israël in de woestijn voor de Tabernakel stond, waarop de wolk des Heeren zich neerliet. Het stond daar, beladen met allerlei zonden en ongerechtigheden; het had dikwijls ondervonden, wat de schrik des Heeren is. Hoe menigmaal was de toorn over hen losgebroken en had duizenden hunner verteerd! Wanneer dan hun hogepriester Aäron met het bloed en het wierookvat, sidderende uithoofde van zijn eigen zonden zowel als van de zonden des volks, door het voorhangsel, als door de macht en duisternis der verborgenheid en des toorns Gods heendrong, welk een plechtig, ja, welk een vreselijk ogenblik moet het dan voor hem en voor het volk geweest zijn! Hoewel het woord des Heeren hem, tegen alle zonden in, herhaaldelijk betuigd had: "Kom met het bloed, en de ongerechtigheid zal u genadiglijk bedekt zijn", zo zullen hem toch zijn eigen zonden, de zonden des volks en ook de duivel zo'n troostrijk Evangelie menigmaal als verborgen gehouden, en het gevoel van Gods toorn over de zonde hem ook menigmaal neergedrukt hebben, zodat in het hart van de hogepriester wel dikwerf de gedachte zal opgekomen zijn: nu zal ik omkomen, nu zal ik zeker gedood worden! En het volk, hoe vol onrust moet het voor de Tabernakel gestaan hebben, als hun hogepriester het binnenste heiligdom had betreden! Zou hij van daar terug komen? Zou hij niet ter aarde neergeworpen en gedood worden? Zou het vuur van Gods toorn niet uit het binnenste heiligdom in vlammen uitslaan en hen allen verteren? O, welk een verschrikkelijke spanning in afwachting der dingen, die wellicht konden volgen, moet menigmaal in hun harten geheerst hebben, zodat hun de gehele woestijn te eng werd; pijn, smart, berouw, versaagdheid, vertwijfeling, schrik, angst, alles moet hen wel overweldigd hebben. Ontzettend indrukwekkend moet de stilte rondom hen geweest zijn, en geweldig de storm in de harten vanwege hun zonden; verschrikkelijk de angst in hun consciënties voor Hem, Die te vrezen is. Maar welk een rust in het binnenste, en welk een gejubel van vreugde naar buiten moet zich van het volk meester gemaakt hebben als dan de hogepriester, zelf stralend van rust en Goddelijke vreugde, uit het binnenste heiligdom terugkeerde en, geheel tegen hun verwachting in, de grote Naam des Heeren op hen legde en uit de mond van God de stem deed horen, die het volk zegen, bewaring, vriendelijkheid, genade, goedertierenheid en vrede in de Heere, Heere, Heere toesprak. (Num. 6: 24-26)

Was het destijds reeds zo gesteld, thans ziet het er nog heerlijker uit voor de Troon Gods en hierbeneden. Het verzoendeksel daarboven heet Troon der genade en niet troon des toorns, en van deze Troon daalt vrede op aarde, stroomt heil af, en worden wij in de ruimte gesteld; wij hebben een Hogepriester, Die sterft nimmermeer, Die heeft rust aangebracht voor de beangstigde ziel, Die geeft rust. Van Hem willen wij prediken. Immers het hart des oprechten is toch nog dikwijls vol onrust; gedachten omtrent Gods toorn nestelen zich telkens opnieuw in het geplaagde hart; de zonden leven altijd weer op, en dan gaat het ons, gelijk het Timothéüs ging, wie de Apostel toeriep: "Houd in gedachtenis, dat Jezus Christus uit de doden is opgewekt, Welke is uit het zaad Davids." (2 Tim. 2: 8) die kunnen wij niet altijd in gedachtenis houden; daarom het Woord ter hand genomen, daarin vinden wij Hem, zo heeft men rust.

Het Woord onzes Gods zegt ons:

1. Dat wij een grote Hogepriester hebben, en dat wij deze belijdenis moeten vasthouden.
2. Het geeft ons moed, dat deze grote Hogepriester ons niet om onze zwakheid zal verwerpen, veeleer juist daarom onze zaak zal behartigen.
3. Het zegt ons, dat de hemel open is, en wat wij aldaar ontvangen en vinden zullen, zodat alle nood een einde moet nemen.

I.

Gods Woord zegt ons, dat wij een grote Hogepriester hebben, en dat wij deze belijdenis moeten vasthouden.

Voor Gods Woord ligt alles open; levend en krachtig als het is, doordringt het alles. Vol onrust staat de arme mens daar, naakt en zonder bescherming in zichzelf. De schuld, die hij gemaakt heeft, drukt hem, zijn zonden verklagen hem, en hij heeft met een rechtvaardig en heilig God te doen. een oppervlakkige verkondiging van Gods barmhartigheid, goedertierenheid en liefde kan hem niet troosten, want zijn geweten zegt het hem: een beledigde gerechtigheid moet voldoening erlangen, en met werken kan hij geen voldoening geven, hij heeft ook geen werken, hij heeft niets dan zonden. Bij zichzelf vindt hij het niet, en in de hemel noch op de aarde vindt hij enig schepsel, dat voor hem de zaak bij God in het reine brengt En evenwel, ten laatste moet hij voor God verschijnen; dat benauwt, het gaat op leven en dood. Wat geeft hem antwoord op de angstige vraag: *Hoe zal ik voor God bestaan? Wat moet hij hebben, om rust te vinden voor zijn ziel?*

Antwoord op de bange vraag: "Hoe zal ik bestaan voor God, voor de Heilige en Rechtvaardige? Hoe word ik verlost van de toekomstige toorn?" geeft ons Gods Woord, mijn Geliefden! Gods Woord alleen, God door Zijn woord. Daarop kunnen wij ons verlaten. Deze grond ligt op saffieren. Dit Woord zegt aan ons, zegt aan de arme zondaren, dat wij een Hogepriester hebben. Wat hebben wij aan een Hogepriester? Wel, wij hebben God niet gezien, want Hem kan geen sterfelijk oog zien; wij kunnen met God niet spreken, want Hij is Geest en wij zijn vlees, en wij hebben de moed niet, onze mond voor Hem te openen wanneer de zonde ons drukt vanwege zijn heilige Majesteit. Dit weten wij, en daarbij zegt ons onze innigste bewustzijn, dat Hij hevig tegen de zonde toorn, dat Hij dezelve niet ongestraft kan laten, ook niet ongestraft laat. Nochtans moet er één uit ons midden tot God heen, dat die Hem zie, dat hij met Hem spreke, dat hij het met Hem in het reine brenge in onze plaats; en die het ons zegge: de toorn is voorbij, er is voor u genade, leven en zaligheid. Maar deze, die het voor ons in orde maakt, die genoegdoening gebracht heeft, die met gerechtigheid komt, die de toorn wegneemt, die het ons zegt: "de toorn is niet meer, de gerechtigheid en het leven zijn voor u verworven", moet zelf, hoewel hij uit ons midden is, onschuldig zijn en zijnen oorsprong in de hemel hebben, ja van nature God zijn, zal hij genoegdoening, gerechtigheid en leven, vrede en rust voor ons aanbrengen uit God, door de eeuwige toorn heen. Zo'n Hogepriester hebben wij; dat zegt ons Gods Woord. Hij moet niet eerst nog gemaakt worden, hij moet niet eerst nog komen, wij hebben Hem, van Godswege, en wel met deze eedzwering: "Gij zijt Priester in eeuwigheid naar de ordening van Melchizédek." Laten wij dit toch recht ter harte nemen, dat Gods

Woord ons zegt, dat wij Hem hebben. Hebben wij dan overigens onrust, is het ons bang, hebben wij niets dan zonden en daarom geen God voor ons hart, hebben wij volstrekt geen gerechtigheid, geen deugd, geen werk aan te tonnen, hebben wij niets dan het gevoel van toorn én versaagdheid, wij hebben een Hogepriester, zegt ons Gods Woord, dat niet liegt. Kostelijke vondst in nood en dood! De duivel is er op uit, de mens verwijtingen te doen en hem voor te houden wat hij niet voor God heeft, en hem de Hogepriester, die hij heeft, van voor de ogen weg te toveren. Wij hebben echter Gods Woord te geloven; dat zegt ons, dat wij een Hogepriester hebben; wij behoeven Hem niet met onze ogen te zien, Gods Woord zegt ons, dat wij Hem hebben.

En van deze Hogepriester moeten wij volstrekt niet gering denken, want Hij is groot; niet groot, om een arme zondaar te verschrikken, maar hem te troosten, het voor hem op te nemen en hem te verlossen. Niet is Hij groot bij de arme zondaar, bij wie verloren is; immers Hij heeft een teder Kindeken onder ons willen zijn, als een Mens willen gevonden worden; Hij heeft de gestalte van een dienstknecht willen aannemen, zich willen vernietigen (ontledigen); ook heeft Hij daarin Zijn heerlijkheid willen openbaren, dat Hij ons toegeroepen heeft: "Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u ruste geven; leert van Mij, dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart, als wilde Hij zeggen: verstaat dit toch van Mij, dat Ik vriendelijk met u wil spreken, en niet uit de hoogte met u wil handelen. Ook heeft Hij Zich niet geschaamd, ons zijn broeders te noemen, - nee, jegens ons wil Hij evenmin groot zijn, als de hoogverheven Jozef dat wilde, toen hij zich aan zijn broeders bekend maakte. Hij wilde bij ons een worm zijn en geen man, om ons groot te maken in Zijn hemels Koninkrijk, om ons tot koningen en priesters te maken, Gode en Zijn Vader. Maar voor God is Hij een grote Hogepriester, zowel door zijn zelfopoffering, welke eeuwig voor God geldt, als doordat Hij het Rijk der genade en der heerlijkheid zo bestuurt, als Hij het van de Vader ontvangen heeft. Verwacht iemand in zijn hulpeloosheid niet wel alle goeds van een die groot en in aanzien is bij een aardse koning, wat mogen wij dan niet verwachten van Hem, van wie het Woord zegt, *dat Hij een groot Hogepriester voor God is.*

O hoe groot moet Hij niet voor God zijn, door wie God tot ons gesproken heeft, die Hij gesteld heeft tot een Erfgenaam van alles, door wie Hij ook de wereld gemaakt heeft! Hij heeft toch een uitnemender Naam boven de engelen geërfd! Hij is immers de Zoon, die alle engelen Gods moeten aanbidden! Hij is toch onze grote God en Verlosser, Wiens troon staat van eeuwigheid tot eeuwigheid! Hij is immers de Heere, altijd Dezelfde, Wiens jaren niet ophouden; Hij is immers gezeten aan de Rechterhand der Majesteit in de hoogste hemelen, nadat Hij de reinigmaking van onze zonden door Zichzelf teweeggebracht heeft; en tot een voetbank van Zijn voeten worden gezet alle vijanden van het Rijk van Zijn genade en der vergeving van zonden. En toch komt ons de nood menigmaal zo groot voor, wij achten de zonden zo groot te zijn! Groot is in onze ogen de macht der wereld, die in het boze ligt, de macht der hel en des doods; daarenboven groot is de macht des toorns. Dit alles moge echter nog zo groot zijn tot Gods Woord de toevlucht genomen! Dat Woord zegt ons: Wij hebben een Hogepriester, Die is nog groter, dan dit alles, dat ons doet vrezen; en: "Vreest niet", zo spreekt Hijzelf herhaaldelijk, en wederom: "Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde!"

Wij hebben een grote Hogepriester, dit zegt ons Gods Woord, en met de Naam, waarmee Hij genaamd wordt, en met hetgeen hier van Hem gezegd wordt, is ons alle heil verzekerd te midden van de onrust van onze zielen. "Jezus" heet hier onze grote Hogepriester; deze Naam is als een uitgestorte olie voor het gewonde hart, en is hier volkomen op zijn plaats; want daarom heet Hij zo, omdat Hij Zijn volk zalig maakt van hun zonden. Zo hebben wij dan zo'n Hogepriester, Die daarin zijn grootheid openbaart, dat Hij de verlossing van onze zonden op Zich genomen heeft. Deze Naam "Jezus" is ons waarborg voor zijn liefde, zijn trouw, zijn genade, dat Hij waarlijk de persoon des zondaars in Zich opgenomen heeft, en Hij zonde voor ons gemaakt is, dat Hij de gerechtigheid voor ons verworven heeft, in welke wij, in Hem gerechtvaardigd zijnde, geborgen zijn voor de toekomenden toorn. *De Zoon Gods* heet hier onze grote Hogepriester. Deze Naam strekt ons ten waarborg, dat Hij ook alles voor ons bij God in het reine gebracht

heeft, alles voor ons uitgericht heeft, en dat God om Zijntentwil gedachten des vredes over ons heeft en ook bij ons Zijn woord vervullen zal: "Ik heb gezworen, dat Ik niet meer op u toornen, noch u schelden zal." Zo toch deze Hogepriester niet was aangenomen, dan zou Hij niet de Zoon van God kunnen zijn. Dat het overigens volkomen zeker is, dat Hij met zijn Eigen offer ons de gerechtigheid, die voor God geldt, het leven, de vrede en de zegen verworven heeft, zodat alle toorn voorbij is, zegt ons de Schrift met de woorden: "Hij is ten hemel opgevaren", of "door de hemelen doorgedaan." Gelijk de hogepriester Israëls met het bloed doordrong, door het voorhangsel, door de dikke duisternis, de donkerheid waarin God woonde, heen tot voor de Genadetroon, zo is ook onze grote Hogepriester door de hemelen doorgedaan, door kringen waarin de macht der hel en des toorns Gods het bijna onmogelijk maakten heen te komen.

"Held Gods", zo is Zijn Naam: Hij brak door met Zijn bloed, door allen toorn heen, tot voor de Troon; Hij verwierf voor ons de barmhartigheid; Hij vond voor ons genade, toen het met Hem, naar het uiterlijke, gedaan was; Hij vond ze door Zijnen eigen dood. Zo'n grote Hogepriester hebben wij, dat zegt ons Gods Woord, en aan deze belijdenis, dat wij Hem hebben, mogen wij ons houden, ook dat zegt ons Gods Woord. "Laat ons deze belijdenis vasthouden."

Hier gaat het niet om een gevoelsleven, om een zich opgedrongen overtuiging, ook niet om buitengewone openbaringen. Hier is de zaak, of iemand in onrust verkeert, of hij weet en het voelt, dat God zeer toorn tegen de zonde en tegen ons gehele bestaan, zoals wij uit Adam zijn voortgekomen; of er nood, angst, verlegenheid is, of het ons bang is, of het waarachtige gevoel in het binnenste leeft: God is rechtvaardig en heilig, Hij moet de zonde straffen en de zondaar verwerpen. "Zijn daarboven nog gedachten des vredes over mij? heb ik Iemand in de hemel, Die het voor mij bij God in het reine gebracht heeft en nog brengt? kan ik daarop sterven en getroost de eeuwigheid tegemoet gaan, dat ik daarboven in Mijn Rechter een genadig God zal vinden, en in plaats van verdoeming barmhartigheid op grond van eeuwig recht bij God?" Aldus spreekt Gods Woord en waar dat spreekt, moet alles verstommen: *Wij hebben een grote Hogepriester, laat ons deze belijdenis vasthouden.*

II.

Gods Woord geeft ons moed, dat deze grote Hogepriester ons niet om onze zwakheid zal verwerpen, veeleer juist daarom onze zaak zal behartigen.

Het is een eigenaardig verschijnsel op het gebied van het inwendige leven, dat, hoe wij ook door het Woord Gods de verzekering hebben, dat alle toorn voorbij is, dat wij een Hogepriester hebben, Die alles voor ons uitgericht heeft, het ons evenwel zo moeilijk valt, aan deze belijdenis vast te houden, ja, dat ons zulks op de duur een onmogelijke zaak is. Er zijn mensen, die, nadat zij tot het geloof gekomen zijn, onafgebroken voort geloven; voor hen is het alles een uitgemaakte zaak; zij hebben vergeving van zonden en komen zeker in de hemel; dat staat bij hen vast. Nu, dat men van zijn zaligheid zeker kan zijn, ook zeker moet zijn, is een uitgemaakte zaak. Het komt echter op het "hoe" aan. Waar waarachtig leven is, daar is geen einde aan rampspoed, aan strijd, versaagdheid, twijfeling, onrust, aan bevreesd zijn voor de toorn Gods, in één woord: aan allerlei aanvechting. Wie nauwlettend acht geeft op hetgeen uit het hart voortkomt, die ziet, bij aanvang en voortgang, dat het hem gaat, zoals wij het in de Psalmen vinden: nu eens weent hij, dan weer zingt hij, er is een voortdurend worstelen, er is vreze voor Gods toorn, een geroep om genade, een lofprijzing van de Naam des Heeren, verschrikking des doods en der hel, dan weer een danklied, dat gaat op en neer, nu eens ligt men geheel onder, dan is men weer boven, ofschoon men de kroon ook voor de ogen ziet, men is toch ongerust, zolang men haar niet verkregen heeft Wij zijn jammerlijk zwak in elk opzicht, wij kunnen met niets voort. Ook als wij zien, dat de Amalekieten voor onze opgeheven handen vallen, worden ons toch ten laatste de handen slap, en wij laten ze zakken. "Ach, kon ik maar!" Zo roept menige ziel al zuchtende uit. "Ik wilde wel, maar daar is geen kracht in mij. Het willen is wel bij mij, maar het goede te doen, dat vind ik niet. Als ik het goede wil doen, ligt het kwade mij bij. Menigmaal heb ik het gegrepen, maar ik kan het niet vasthouden, ik word door de stroom van allerlei

aanvechting weer teruggeslagen. Ach, op mij is volstrekt niet te bouwen, ik ben volstrekt niet te vertrouwen. Voor een ogenblik gaat het goed vooruit, maar dan zijg ik weer neer. Laat mij maar liggen; er is geen denken aan, dat ik er doorkom. Ik kan niet anders dan met zo'n zwakheid, die zich voortdurend herhaalt, Gods toorn tegen mij opwekken; en hoe zou een zo groot Hogepriester Zich met zo'n zwakke willen inlaten; die moet Hij toch ten laatste, na groot en lang geduld, laten varen!" Dat zijn zo de gedachten van de oprechte, die het om leven en doorkomen te doen is; en die komen op zowel in de harten dergenen, die reeds in de stand der genade grijs zijn geworden, als in de harten der eerstbeginnenden. En zodanige gedurig zich vertonende zwakheid is de vruchtbare moeder van allerlei zonde.

Nu geeft Gods Woord ons echter moed, dat onze grote Hogepriester Jezus met zulke zwakheid medelijden kan hebben. Daarom heet het hier: *Wij hebben geen Hogepriester Die niet kan medelijden Lebben met onze zwakheden, maar Die in alle dingen, gelijk als wij, is verzocht geweest.* Want Hij prijkt in zo'n macht en heerlijkheid, dat Hij Zijn kracht aanwendt, niet om het gekrookte riet te verbreken en de rokende vlaswiek uit te blussen, maar om de zwakken op te richten, terwijl Hij Zichzelf in geen dele zoekt, maar al Zijn behagen heeft in degenen, die Zijn heiligen zijn. Is het niet troostrijk en bemoedigend, op aarde iemand te vinden, die oor en hart voor onze zwakheid heeft, die ons toeroept: "dat ken ik ook, dat heb ik ook doorgemaakt", die ons dus niet neerwerpt, wanneer wij hem onze zwakheid klagen, die integendeel mede zwak zijn wil, omdat hij het zelf ondervonden heeft?

Hoe troostrijk, hoe moedgevend, hoe hartopbeurend is het dan, wat Gods Woord ons hier van onze grote Hogepriester Jezus openbaart! Hij heeft dat alles ook ondervonden, zegt ons hier Gods Woord; Hij is in alle dingen, gelijk als wij, verzocht geweest; daarom kan Hij medelijden met onze zwakheid hebben. Zo staat er ook in hoofdstuk 2 van deze Brief: "Overmits dan de kinderen des vleses en bloeds deelachtig zijn, zo is Hij ook desgelijks derzelve deelachtig geworden" (Vers 14) En wederom: "Waarom Hij in alles de broederen moest gelijk worden, opdat Hij een barmhartig en een getrouw Hogepriester zonde zijn in de dingen, die bij God te doen waren, om de zonden des volks te verzoenen. Want in hetgeen Hij Zelf, verzocht zijnde, geleden heeft, kan Hij dengenen, die verzocht worden, te hulp komen" (Vers 17, 18). En waarlijk, als wij bedenken wat de Apostel van Hem verklaart hoofdstuk 5, vers 7: "Die in de dagen Zijns vleses gebeden en smekingen tot Dengene, die Hem uit de dood kon verlossen, met sterke roeping en tranen geofferd heeft", zo kunnen wij daaruit tot onze troost genoegzaam verstaan, hoe Hij in alle dingen, als wij, verzocht is geweest. Want het moet dien, die gebeden en smekingen met sterke roeping en tranen tot God offert, wel alles betwist zijn, opdat hij geen doorkomen zou hebben. Wie sterk is, behoeft niet te bidden; wie smeekt, moet wel zeer ellendig zijn en zichzelf volstrekt niet kunnen helpen. Wie sterke roeping doet horen, moet in de uitersten geestelijke nood zich bevinden; en wie tranen stort, moet wel veel smarten lijden. En is dit alles voor God en tot God, dan moet het wel zo in de ziel gelegen zijn: "Mijn ziel is der tegenheden zat, en mijn leven raakt tot aan het graf. Uw grimmigheid ligt op mij; u hebt mij neergedrukt met al uw baren. Van der jeugd aan ben ik bedrukt en doodbrakende; ik draag uw vervaarnissen, ik ben twijfelmoedig." (Psalm 88) O, Gelukzalig geslacht, dat niet van zijn Hogepriester gelooft, dat Hij het, - om zo te zeggen, heeft kunnen wegblazen, - maar integendeel van Hem dankbaar erkent, dat het met de arbeid van Zijn ziel niet anders gegaan is, dan met de allergevaarlijkste geboorte van een kind, namelijk langs hel en afgrond, zodat er geen haarbreed ruimte overbleef; ja, het ging door de hel heen. Dit geslacht smake de troost: *Dat ik in mijn hoogste aanvechtingen verzekerd zij, dat mijn Heere Christus door zijn onuitsprekelijke benauwdheid, smarten, verschrikkingen en helse kwalen, in welke Hij in Zijn ganse lijden, maar inzonderheid aan het kruis, gezonken was, mij van de helse benauwdheid en pijn verlost heeft.* (Heid. Catech.) Ja, het smake de troost van Gods Woord, dat, juist om onze zwakheid, onze grote Hogepriester onze zaak behartigen zal; want zo staat hier in onze tekst geschreven: "Hij is in alle dingen, gelijk als wij, verzocht geweest, zonder zonde." (Het woordje *doch* vind ik niet in het Grieks) Hij is in alle dingen, gelijk als wij, verzocht geweest zonder zonde, wat wil dat zeggen? Gelijk het wel eens troostrijk is, op de vraag: "Hebt u wel ooit zo'n wanhopige toestand gezien, als waarin ik ben, en zou daarvoor nog raad zijn?" van een

medebroeder te vernemen: "Er is nog raad en hulp voor u; ik was herhaalde malen juist in dezelfde toestand, maar door de genade van Jezus Christus kwam ik er uit!"

Welnu, hoeveel troostrijker moet het dan niet zijn, dat onze grote Hogepriester Jezus in onze plaats in de wanhopigste toestand is geweest, dat Hij Zich echter er doorheen geloofd en ons met Zich er doorheen geloofd heeft, dat Hij, wat wij toch allen doen, in geen nood voor de verzoeking gezwicht is, kortom dat Hij het ook gedaan heeft, wat wij in hoofdstuk 2, vers 13, lezen: "Ik zal Mijn betrouwen op Hem stellen." In dit betrouwen is Hij gebleven, al werd Hij ook verzocht, gelijk als wij. Toegegeven heeft Hij niet, de zaak opgegeven heeft Hij niet. Met Zijn gebed, zijn smeken, zijn sterke roeping en tranen, met Zijn vrijwillige dood heeft Hij Zich door alle vloeden des toorns en alle woeden der hel heengeslagen. Ofschoon een worm en geen man, heeft Hij nochtans in de dagen Zijns vleses gehandhaafd: "Hij daarboven is Mijn Vader, en Ik ben de Zoon." Zo heeft Hij de zege behaald, zo overwonnen, en is door de hemelen doorgestaan. En ofschoon wij in veel verzoeking komen, Hij is de rechte Man, Die het voor ons, zonder zonde, heeft uitgericht, daarom is Hij machtiger bij ons met de macht van Zijn genade om ons te helpen, dan alle verzoeking, hoe groot zij ook moge zijn. Machtiger dan alle zwakheid, hoe zij ons ook neerdrukke, is Hij, en juist om onze zwakheid zal Hij onze zaak behartigen, want Hij heeft het ondervonden evenals wij, en zal de schuld van die zwakheid voor de Troon uit de weg weten te nemen door de macht van Zijn grootheid, en machtig zijn in onze zwakheid door de macht van Zijn zegepraal. Daarom ook zal zijn grootheid ons niet neerdrukken en verbrijzelen, maar oprichten, en geen toorn zal ons verteren, want daarboven heerst van nu aan de Genade. Vernemen wij bovendien wat Gods Woord ons verder zegt.

III.

Gods Woord zegt ons, dat de hemel open is en wat wij aldaar ontvangen en vinden zullen, zodat alle nood een einde moet nemen.

"Laat ons dan met vrijmoedigheid toegaan tot den Troon der genade." Dit toegaan geschiedt niet met de voeten, maar met het hart, wanneer ons hart het voor zeker houdt en gelooft, dat, hoewel wij met onze zwakheid de toorn, en met onze zonden de eeuwige dood verdiend hebben, de hemel nochtans voor ons openstaat, en wij het daarom voor waarachtig mogen houden dat wij voor de Troon zo'n Hogepriester hebben, Die onze zaak behartigt, Wiens Zelfofferande eeuwig geldt. Wij hebben derhalve af te zien van onszelf, van het zichtbare, van onze zonden en van onze zwakheid. Door dit alles zullen wij ons niet laten terughouden, de dood van Christus heeft onze dood en onze zonden weggenomen. In Zijn bloed is ons leven, ons gehele bestaan verzoend. Zijn medelijden richt ons op in onze zwakheid, en wil Zich in zulke zwakheden machtig betonen. Onze zwakheid mag ons daarom volstrekt niet in de weg staan. Vooruit maar, getroost vooruit, wat ons ook bezwaart, tot de Troon heen! Daarheen in geloof opgezien! Daar is Hij, daar leeft Hij, onze grote Hogepriester. Zoek het niet zelf goed te maken; zoek het niet in de werken, niet daarin, dat u zelf eerst de zonden door boetedoening uit de weg ruimt; stoor u niet aan hetgeen de duivel u toefluistert, die u de zonde voorhoudt, met verdoeming u dreigt, en u wil wijsmaken, dat u daarboven toorn zult vinden, dat de genade voor u niet is. Tot dezulken, die van verre staan, die wel zouden willen, maar geen moed hebben, zoals wij nimmer moed hebben, wanneer wij door de zonden aangevochten worden, zegt Gods genadewoord: Vooruit! treedt toe, en wel met vrijmoedigheid. U hoeft niet te sidderen en te beven, vanwege uw ellende, uw jammer en nood; u hebt een goed, genadig, vriendelijk, voorkomende Hogepriester, Die nu alreeds in de hemel is en Die, zijnde het Lam Gods, met één offer zoveel gedaan heeft, dat gij u volmaakt mag noemen. Op Hem rust het oog des Vaders met welgevallen, daar Hij het werk der verlossing volbracht heeft, en Hij ziet wederom op u, omdat Hij u heeft liefgehad. Slechts genaderd, met vrijmoedigheid, met vol vertrouwen tot het verzoendeksel, tot de Troon der Genade! De toegang is niet meer voor u gesloten; het binnenste heiligdom staat voor u open. Nadat Hij door de hemelen doorgestaan is en het voorhangsel in Zijn vlees heeft verscheurd, mag u met vrijmoedigheid komen met Zijn bloed tot de Troon der Genade. Dat wij het wel verstaan: een Troon der

Genade is voor ons geopend, niet een troon des toorns. En gelijk elke troon gehandhaafd wordt door degene, die daarop gezeten is, zodat hij die beschermt en verdedigt tegen alle vijanden, zo handhaaft ook onze grote God en Verlosser de Troon van Zijn genade, dat het allerwege genade blijve; zo beschermt en verdedigt Hij deze Troon tegen toorn, zonde, duivel en dood, zodat deze vijanden niet in staat zijn zich van zo'n Troon meester te maken. Daarentegen zal de arme en ellendige, de zwakke en aangevochtene, wanneer hij tot deze Troon gaat, ondervinden, dat het een Troon der Genade is, waar hij genade voor genade verkrijgt. Daarom ook zegt ons het Woord Gods niet alleen, dat de hemel, dat Gods hart voor ons open is, maar ook wat wij aldaar zullen ontvangen en vinden.

Zo heet het dan: *opdat wij barmhartigheid mogen verkrijgen*. Daarmee verzekert ons het Woord, dat, als wij met vertrouwen op de genade in Christus toegaan, wij geen toorn, geen straf, geen verdoeming of verwerping zullen vinden, maar ontvangen zullen wat wij nodig hebben, te weten barmhartigheid bij God; evenals het omgekeerd waar is, dat wij geen barmhartigheid zullen vinden, wanneer wij ondanks dit alles nog verre willen blijven. Zo is dan nu eens voor altijd degene gelukkig, die zwak is, die zonden heeft, die hongert en naar het levenswater dorst, die arm en ellendig is; want de God en Vader van onze Heere Jezus Christus kan niet nalaten barmhartig te zijn jegens de ellendige en arme, die op grond van de zielsarbeid van de enige Hogepriester tot de Troon der Genade komt. Wie zo komt zal het ondervinden, dat daarboven een Hart voor hem is, dat van zijn nood wil weten, hem ook uit alle nood wil verlossen; dat daarboven Één is, Die hem in Zijn schoot, in zijn armen wil nemen en aan Zijn hart drukken, zodat men zich tegen alle smarten in de eeuwige ruste Gods ziet opgenomen. Laat ons daarom toegaan tot de Troon der Genade! Daar vinden wij wat wij niet hadden gedacht, toen wij in nood verkeerden, in de nood der zonde, des doods, der aanvechting. Want, Geliefden, als wij denken vloek en toorn te zullen vinden, dan komt het geheel anders uit; wij vinden genade, en wel zo'n genade, die ter rechter tijd, juist dan, als wij menen te zullen omkomen, ons uit de kuil verlost, de last van onze zonden van ons afneemt, al onze ziekten geneest, ons leven verlost van het verderf en ons rust, vrede, vreugde, gerechtigheid, vrijheid, ruimte en zaligheid schenkt.

Dewijl deze dingen zo zijn, zo laat ons steeds met vrijmoedigheid toegaan, want wij zijn een gelukkig volk met onze Hogepriester Jezus. Hoe hoog de nood ook stijge, de uitkomst is er, juist dan, als wij het voor goed moeten opgeven. Slechts toegegaan tot de Troon der Genade, anders hebben wij eenmaal een troon des oordeels te verwachten. *Waar het Woord spreekt, daar zwijge dood, duivel, zonde en wereld, en de ellendige heeft een goede grond, waarin het anker van Zijn ziel voor eeuwig vast ligt. AMEN*

Deze leerrede is gehouden te Elberfeld op 6 Februari 1848 's voormiddags.